

Love Antell: "Alla mina låtar har en sann berättelse"

En väldigt trevlig kille – inga rockstarsmanér här, konstaterar Elinor Ernvist Östlihn som en solig septemberdag intervjuar Love Antell. Han är tillbaka i Stockholm och har släppt en ny skiva. *Dom nya tornen* har tagit lång tid att göra och är en suggestiv skildring av Göteborg, av klassklyftor och av psykisk ohälsa.

Dom nya tornen är en skildring av Göteborg med nya ögon. Det är också en ögonöppnare, hela skivan. Den handlar om ett relationsdrama och om klassklyftor som man får dyka in i. En filmisk värld, det sista enligt Antell själv. Sedan handlar den om det viktigaste, psykisk hälsa. Så att det känns genuint, en ögonöppnare som nog är bra för alla. Man sugas in i Love Antells värld på ett väldigt berikande vis. Nu ska vi dyka in i Love Antells värld, håll i dig för det kommer bli en fartfylld resa, när vi kickar micken.

– Alla mina låtar har en sann berättelse, säger Love Antell. Vad är det med musik som du tycker så mycket om?

– Musik är för mig bland de högsta konstformerna. Från att jag upplever ett verk till att jag känner en massa saker och påverkas jättestarkt av det. Jag är bildkonstnär också och ser bild och musik som något som går hand i hand. Jag försöker inte ställa något före det andra men jag tror ändå att jag ser musik som den högsta konstformen. Den är så enormt stark. Den sätter sig i minnet. Det finns säkert forskning på det här, till exempel har jag kompisar som har släktingar med demens. De kommer inte ihåg vad deras barn heter eller sina barnbarn. men de kan de exakta orden till Varmkorv-buggy, eller någon låt som de har hört och skuffat runt till. Så jag tror det är något speciellt med musiken.

Det blev ett långt svar och Love berättar hur han kan minnas var han passerade med bussen när han hörde en låt första gången. Han tycker det är kul att jobba med musik och han blir glad av att höra att det är kul att lyssna på hans musik. Att hans musik, som *Barn av Amerika*, betytt mycket för mig.

Vilken var den första låten du skrev?

– Oj, det där kommer jag nog inte ihåg. Men jag vet att jag skrev en låt när jag var liten, kanske 6-7 år, som var någonting med en apa. Jag tror att det kom från The Monkeys, något som gick på Tv3.

Han tar en gitarr från väggen där vi sitter och spelar och sjunger: *Love my monkey, hey hey love my hey*". Konstaterar att gitarren är "jävla ostämd".

– Min första låt handlade om en apa. Love Antell berättar för Elinor Ernvist Östlihn och Eva Edqvist hur musikintresset funnits med sen barnsben.

Hur skiljer sig den senaste plattan från tidigare?

– Den är mer lågmäld än de andra. Jag brukar göra ett par lite lugnare låtar på varje skiva för min egen skull, tror jag. Och nu har jag velat göra en skiva med bara de lugna låtarna. Det har tagit väldigt lång tid för mig. Du nämnde *Barn av Amerika*, det är tio år sedan jag släppte den. Men jag har gjort andra skivor emellan, en skiva med Florence Valentin och en med Bottenviken. Sen har jag jobbat med ett projekt som heter West (Middle East). Så jag tycker ändå att jag har varit aktiv. Men pandemin kom emellan, jag flyttade till Göteborg, jag tappade lite fart. Den nya plattan är mer filmisk också skulle jag säga.

Suggestiv tycker jag är ett bra ord för att beskriva den nya plattan och det håller Love Antell med om. Vi enas om att *Nån därute* är en stark låt.

– Alla låtar har en sann berättelse. Under pandemin hade jag

inte sett en själ i stan, jag hade inte sett hur stan Göteborg såg ut förrän det plötsligt öppnade upp och vi bodde på en partygata precis bredvid Skandinavium. Så plötsligt började folk gå på gatan när det var konserter och hockey till den här arenan som tar mer än 10 000 personer. De gick bara utanför vårt köksfönster. Och då kom jag på den här låten.

Du skildrar klassklyftor. Hur var det att växa upp på Östermalm med märkeskläder och allt som hör till det?

– Jag växer upp på Fältöversten som är ett miljonprogramsområde, men mina föräldrar var inte arbetarklass, däremot bodde vi i hyresrätt på Östermalm. Mina föräldrar är akademiker och då jobbade de på Riksantikvarieämbetet. Vi var inte påvra eller så, men vi såg skillnaderna, framförallt så syntes det på skolgården. På Gärdesskolan var det väldigt rika barn som delade skolgård med personer som var från en annan samhällsklass. Det präglade mig väldigt starkt när jag var liten. Det finns en roman som heter *Fältöversten* av **Jonas Malmborg** som kom för 15 år sedan och den handlar om mitt liv kan man säga. Han var ungefär generationskamrat med min syrra som är åtta år äldre än mig. Men han hörde av sig till mig för han hade också lyssnat på min musik, på *Spring Rico* tror jag. Så det finns en röd tråd. Vi hade väldigt mycket samma typ av reflektioner över det här. Han vill skildra Fältöversten som en plats som är väldigt speciell. För det var ju ett socialt projekt. Personer som var ensamstående föräldrar, sjukpensionärer, familjer blev importerade för att det skulle bli en bra blandning i området. Och så fanns det en slags park som var öppen för alla. Många köpte sin Rosita nere på Systembolaget och satte sig uppe i den där parken som var som ett skyddat område där jag gick på dagis och lekte. Så det blev mycket häng, både redan kriminella gäng men också mycket alkisar. Och nu har de byggt om det där och det finns inga hyresrätter kvar. Biblioteket har flyttat och ungdomsgården är borta och dagiset är borta. Så det är en helt annan plats och ganska mycket deppigare tycker jag.

– Musik är så enormt stark. Den sätter sig i minnet, säger Love Antell.

Love Antell känner igen sig i viljan att forma en egen person med musik och med kläder. Idag har rappen tagit över det samhällsaktuella politiska. Han har också jobbat med **Per Hägglund** som spelade i Ebba Grön och Imperiet.

– Han har varit ett bra bollplank och uppmuntrat mig i att inte vara så överdrivet insäljande. Och det har varit viktigt för mig. Han är en grym saxofonist, han spelar på Ebba Gröns Flyktsoda och flera av Imperiets låtar. Men sen har han lagt saxofonen på hyllan. Jag vet inte om det är sant, men jag tror lite att jag har bidragit till att han har dammat av sin sax. Det tycker jag är en bra grej. Det har varit jätteroligt att jobba med honom.

På vilket sätt är det skillnad att arbeta solo, jämfört med att arbeta med Florence Valentin?

– Det är lite färre människor att ta hänsyn till. Jag har varit väldigt dålig på att jobba med band, för det har varit lite som ett soloprojekt fast i bandform. Jag har tyckt att

jag har varit bättre på att samarbeta med andra och bjuda in låtskrivare och samarbeta när jag har varit soloartist. Det är paradoxalt. I 20-årsåldern spelade jag med mina bästa vänner. Där jag skrev allt, proddade allt. Men Florence Valentine lever ju fortfarande, vi träffas och umgås och nu har vi en replokal i Stockholm. Det är framförallt jag och **Jonny Calzone** som skriver, men även hela bandet. Svaret är att jag får en större konstnärlig frihet när jag är solo. Men jag har tagit mig stor frihet som bandleadare. Det har också gjort att det kanske har varit ungefär likadant.

Eva Edqvist. Love Antell och Elinor Ernqvist Östlihn.
Röster i huvudet handlar om psykisk ohälsa. Hur var det att skriva en så tung text till en sån glad låt, var det medvetet?
– Ja, det är ett väldigt medvetet drag. Den handlar ju om min brorsa, han har präglat mig väldigt mycket genom min uppväxt. Han fick en psykos när han var 21 och sen har han en schizofrenidiagnos. Så han lever ju med det här. Men det går inte att sjunga riktigt om de här grejerna. Jag har gjort en massa låtar om honom tidigare, i lite förtäckta ord. Men jag

tänkte att om han ska höra den här låten, då måste han nog ändå känna att den är glad och hoppfull på något sätt. Så att det inte blir för tungt. Min rollmodell för den här låten är Lou Reed's *Take a walk on the wild side*.

Så du har egen erfarenhet av psykisk ohälsa.

– Ja, det kan man säga att jag har. Verkligen. Det går i släkten tror jag. Jag säger peppar, peppar. Tror inte jag lider av det själv. Jag har alltid fått vara den som ser nyktert på tillvaron. I alla fall i min släkt.

Text: Elinor Ernqvist Östlihn

Foto: Anders Löwdin